

е хубаво тамъ. Не за това сме събрани днеска. Ние ще си изберемъ делегати, нека тѣ съ очитѣ си да видятъ какво е и като дойдатъ да ни разкажатъ...

— Право, — обади се единъ гласъ.

— Вижъ, това е най-хубаво... — допълни другъ.

Козаря седѣше като втрѣщенъ. Гледай ти, гледай!.. Такава била работата, а той да се не сети до сега... Пустия му Калайджия! Отде пъкъ бѣше ги научилъ тѣзи работи!..

Слушателитѣ се разшаваха, забърбориха, заподхвърляха си шеги и закачки.

— Глей ти, глей! — чудѣше се Козаря, унесенъ въ мислитѣ за далечния свѣтъ, дѣто щѣха да идатъ тѣзи, за които вече се обсъждаше подъ схлупения навесъ.

Направиха се петъ предложения. Петото бѣше за Козаря.

Той се стрѣсна като отъ сънъ и погледна странно и малко зачудено. Всички устремиха погледитѣ си въ него. Не го очуди това, че и него предложиха. Не го очуди и това, че всички го погледнаха благосклонно. Очуди го това, че предложението бѣше направено отъ Димитъръ Бакарджиевъ.

Най-много гласове получиха Козаря и Социалистчето.

Всичко дойде така неочаквано, че Козаря не знаеше да се радва ли и колко да се радва... Отъ най-напредъ му се стори, че го избиратъ за нѣкой земледѣлски конгресъ въ София, но сетне размисли, мигна и нѣкакви непознати трѣпки полязиха по гърба му.

— Русия! — рече си той. — Презъ земи и морета — не е шега...